

Nekonečně jednotvárně
se životem v zastavárně
dokolečka honíme svůj stín
Trpělivě posloucháme
řeči který dávno známe
občas klínem vyrazíme klín

V ruce láhev nedopitá
znova se nasadí
kolem vládne realita
ta je v nás a my v ní

Pereme se s velkým městem
někdy slovem jindy gestem
nad střechami občas práskne bič
Všímáme si jak čas letí
přitom jsme jen velký děti
v prázdný kapse těžko najdem klíč

V ruce láhev nedopitá
znova se nasadí
kolem vládne realita
ta je v nás a my v ní

Nekonečně jednotvárně
trpělivě ale marně
dokolečka vyrážíme klín